

Jeg spørger: Vil man i Almindelighed mene, at der af offentlige Kasser skal ydes en Enkemænd med en Indkomst paa 3 000 Kr. og med 3 Børn mellem, skal vi sige, 6 og 12 Aar, altsaa skolepligtige Børn, som jo for manges Vedkommende selv kan bidrage til deres Forsørgelse, et Beløb paa 500—600 Kr. aarlig? Jeg tror, at i særdeles vide Kredse af Befolkningen vil man oprøres over en saadan finansiel Letsindighed som den, der her er Tale om. Vil vi gaa videre i den Lovgivning, end vi for Øjeblikket er, maa vi — og det erkender jeg, at det trænger den bestaaende Lov i og for sig til — underkaste den en Prøvelse for at rette de Fejl, den i Øjeblikket lider af. Adskillige af disse Fejl er der peget paa, og det glæder mig, at man fra alle Sider har givet Tilslutning til at gaa til en fornyet Undersøgelse af det Problem, om man ikke skulde kunne graduere Transgrænserne saaledes, at de Urimeligheder, Loven nu paa dette Punkt indeholder, og som er ganske særlig fremtrædende, kunde blive fjernet. Som jeg nævnte, er det dog ganske urimeligt, at Enkemænd her i København med tre Børn og 3 000 Kr. Indtægt kan faa en betydelig aarlig Støtte til disse Børn, medens den, der har 100 Kr. mere i Indkomst, er ganske og aldeles udelukket. Og dér siger jeg: Hvis det, der nu ydes de Enker, der har den ringe Indkomst, er utilstrækkeligt, nuvel, saa maa vi prøve paa at bøde derpaa, og vi kan gøre det ad den Vej, at der saa ydes meget lidt til Enker med en forholdsvis større Indkomst, saaledes at det ene Forhold kan komme til at bøde paa det andet, og at der kan blive en jævn Overgang fra Adgangen til at faa denne Hjælp og til at være udelukket fra den. Vi er altsaa villige til en Forhandling om denne Sag. Vi er villige til at underkaste Lovforslaget, som det nu foreligger, en Prøvelse. Vi erkender, at der er adskillige værdifulde formelle Forbedringer i det, men vi hævder ganske bestemt, at Tiden paa ingen Maade er inde til en Udvidelse af denne Lovgivning med en saa kolossal Udgiftsforøgelse, som der her er Tale om. Ventelig skal hele dette System forbedres, men man maa bestræbe sig for at holde sig indenfor nogenlunde den finansielle Grænse, hvor denne Lovgivning for Tiden ligger. Til en Mangedobling af Udgiften vil det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, absolut ikke være med.

Parkov: Der er fra forskellige Sider baade af den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Helga Larsen) givet Udtryk for en Skuffelse over

mine Udtalelser forleden, og denne Skuffelse skulde navnlig være begrundet i, at de stod i stærk Modstrid med Bemærkninger, jeg fremsatte, da vi i 1919—20 havde et Lovforslag af lignende Art til Behandling. Jeg maa sige, at jeg har ikke det mindste imod, at man har draget disse mine Udtalelser fra 1919—20 frem. Thi det forekommer mig, at de paa det Tidspunkt var fuldkommen berettigede. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa, at naar man vilde tage Enkemænd med ind under Loven, maatte man sætte en højere Indtægtsgrænse for dem end for Enker. Det var ikke sket i det Lovforslag, hvor Indtægtsgrænsen baade for Enkemænd og Enker var sat ved 1 800 Kr.; jeg gik ud fra, at adskillige Enkemænd, som man mente burde komme ind under Loven af Hensyn til deres Trang, ikke vilde være i Stand dertil, fordi Indtægtsgrænsen var sat ved 1 800 Kr. Vilde man komme disse Enkemænd til Hjælp, maatte man sætte Indtægtsgrænsen op. Og saa sagde jeg, at man til Gengæld kunde formindske det aarlige Bidrag, som man havde fastsat til en vis Størrelse, for Børn af Enker. Og begge disse Bemærkninger vandt jo ogsaa Tilslutning fra alle Sider. Jeg mener derfor, det var i høj Grad betimeligt at fremsætte disse Udtalelser, og de vandt ogsaa en saadan Tilslutning indenfor Udvalget, at da Lovforslaget forlod dette Ting, gik det herfra med enstemmig Tilslutning fra alle Partier. Nu er imidlertid dette Forhold ændret, idet Ministeren her har sat en anden Indtægtsgrænse for Enkemænd og en anden Størrelse for Bidraget til Enkemændenes Børn, og hvorfor i Alverden skulde jeg saa komme og sige det samme om igen, som jeg sagde den Gang. Nu er der jo taget Hensyn til, jeg vil ikke sige: mine Udtalelser, men til Udvalgets enstemmige Indstilling i 1919—20, og det maa jeg for mit Vedkommende sige, jeg synes er, som det bør være.

Nu siger den højtærede Minister, at jeg skulde den Gang have gjort mig Flid for at faa Lovforslaget saa godt som muligt. Ja, det tror jeg ogsaa, jeg gjorde, og jeg kan sige, at det vil jeg virkelig ogsaa gøre denne Gang, saa godt som muligt. Men nu er Forholdene jo dog, og det er ogsaa omtalt fra anden Side, betydeligt ændrede fra 1919—20 til 1924—25, og det, man mente at kunne gaa med til i 1919—20, vil jeg dog anse det for at være overordentlig tvivlsomt, om man mener at kunne overkomme ogsaa i 1924—25. Endnu mere overraskende virker det unægtelig, naar